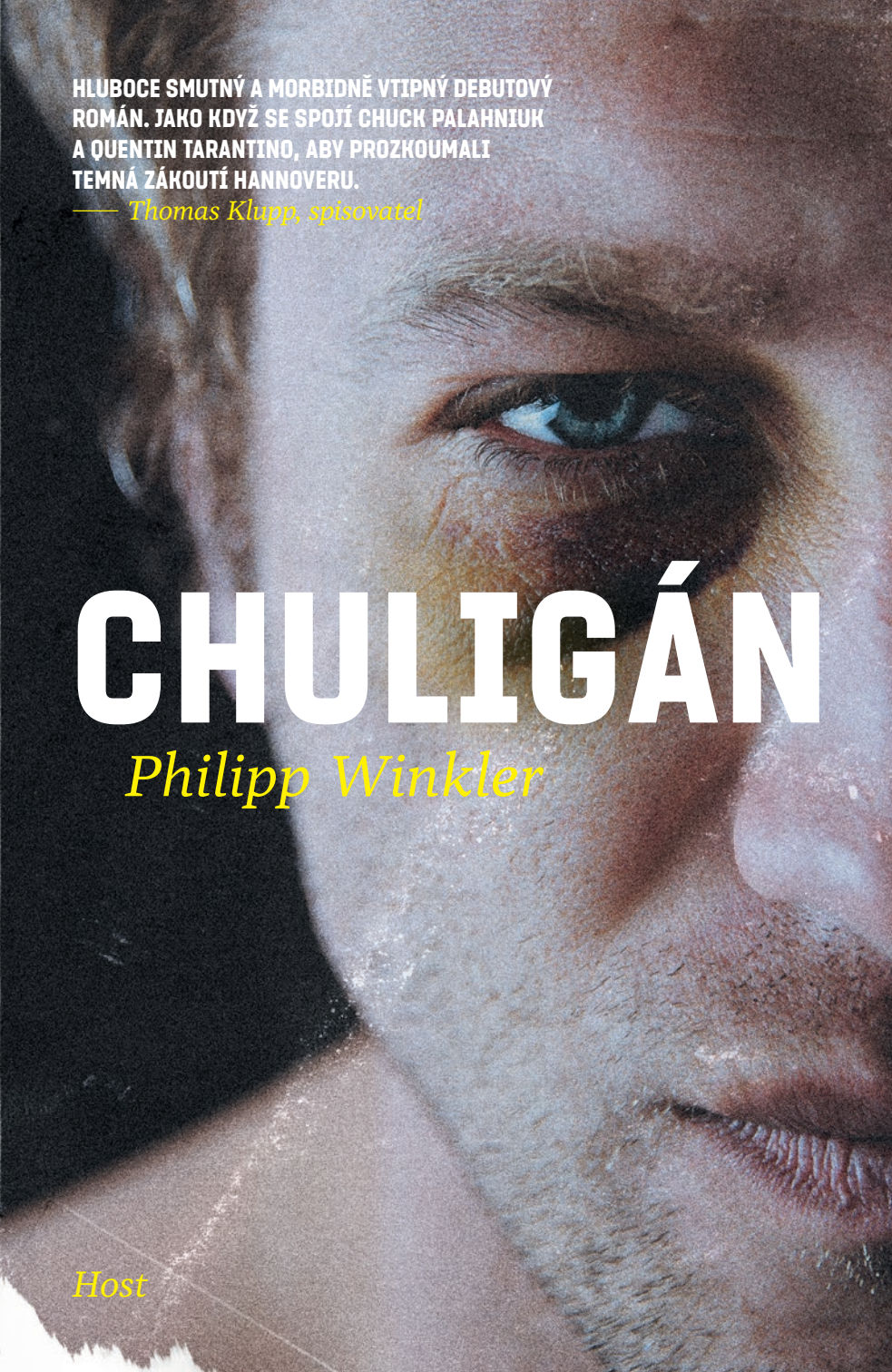

HLUBOCE SMUTNÝ A MORBIDNĚ VTIPNÝ DEBUTOVÝ
ROMÁN. JAKO KDYŽ SE SPOJÍ CHUCK PALAHNIUK
A QUENTIN TARANTINO, ABY PROZKOUMALI
TEMNÁ ZÁKOUTÍ HANNOVERU.

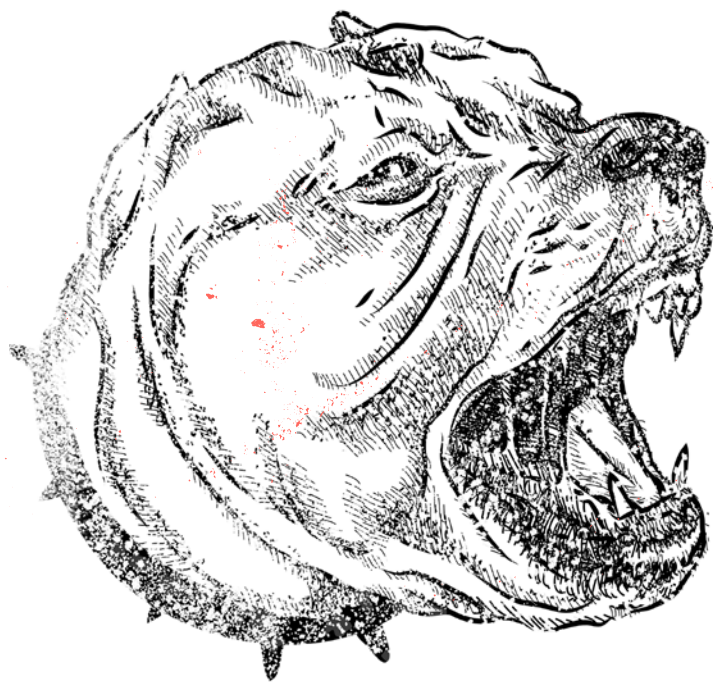
— *Thomas Klupp, spisovatel*

CHULIGÁN

Philipp Winkler

Host

Chuligán
Philipp Winkler

CHULIGÁN

Brno 2017

Philipp Winkler: HOOL. Roman
Copyright © Aufbau Verlag GmbH & Co. KG, Berlin 2016
Cover © ded pixto/Shutterstock
Translation © Viktorie Hanišová, 2017
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2017
(elektronické vydání)

The translation of this work was supported
by a grant from the Goethe-Institut.
Překlad této knihy podpořil Goethe-Institut.

ISBN 978-80-7577-284-8 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7577-285-5 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7577-286-2 (Formát MobiPocket)

Mým rodičům

Zahřeju si v dlani chránič zubů. Převrátím ho v prstech a trochu ho stisknu. Tak to dělám před každým zápasem. Gelovej materiál se nepromáčkne, jen se trochu poddá. Je to prvotřídní záležitost. Nic lepšího nekoupíš. Vyrobil mi ho na míru jeden zubní technik. Není to žádnéj šmejda z velkovýroby, kterej za dva tejdny flákneš do popelnice, protože tě okraje řezou do dásní. Nebo protože ti je kvůli pojebanýmu tvaru a chemickýmu smradu furt na blití. Kromě Joja, kterej se na to ze svýho správcovskýho platu nezmůže, jsme si mezi tím takovej chránič pořídili skoro všichni. Kai, kterej si vždycky potrpí na ty největší vychytávky. Ulf. Ten si ho může dovolit s přehledem. Tomek i Töller. A další z naší party, který maj dobře placenou práci. Strejda Axel na něj má rozhodně. To on toho zubního technika před pár lety splasil. Specializuje se na kontaktní sporty a stará se o zápasníky po celým Německu. Prej za ním jezděj chlápci až z Frankfurtu, a dokonce i pár týpků z Východu. Z Drážďan a Halle, z klubu Zwickau. Aby si ho mohli koupit, určitě na to padne celá jejich měsíční podpora v nezaměstnanosti, říkám si, když špičkou prstu objíždím dechací otvory v chrániči.

„Ty, Heiko!“ strčí do mě Kai. „Někdo volá.“ Mobil z výprodeje, kterej se válí na místě mezi náma, zvoní. Zvednu ho roztřesenějma prstama. Strejda mě sleduje

v postranním zrcátku. Zmáčknu zelený tlačítko se symbolem sluchátka.

„Kde jste? Už tu čekáme,“ slyším hlas chláпка z Kolína, se kterým jsem zápas dojednal. Stáhnou okno, abych líp viděl ven, a snažím se zachytit nějaký orientační bod.

„Sjeli jsme z B55 na Olpe. Už tam budem.“

„Jedte rovně po Wüste a na druhým kruháci to vemte doprava. Pak Bratzkopfskou ulicí až na konec města. Hned za Olpe uvidíte nalevo les. Nemůžete to minout.“

Než to položí, ještě mu připomenou, na čem jsme se domluvili. Patnáct na patnáct. Pak to típnu.

„Tak co?“ zeptá se strejda Axel, aniž se otočí. Ještě pořád mě pozoruje v postranním zrcátku. I když se zrcátko na slunci blejská, vidím jeho bodavej pohled. Jak mě zkoumá. Řeknu mu, kudy má jet, a ještě jednou mu zdůrazním, že jsem tomu chlápkovi opravdu připomenul, na čem jsme se dohodli.

„Slyšel jsem,“ řekne strejda a otočí se na Hinkela, kterej jako vždycky dřepí za volantem. Axel mu zopakuje, kudy má jet. Jako by to Hinkel vůbec nezaregistroval nebo jako by tam mohl jet teprve tehdy, když to uslyší od něj. Všimnu si, že se na mě Kai s úšklebkem otočí. To je od něj milý. Kdybych se na něj kouknul, určitě by ještě zvednul oči v sloup. Jako že je to na hovno, jak se to tady strejda snaží všechno řídit. Něco v tom smyslu. Ale já na to nereaguju a dávám bacha, jestli Hinkel jede správně. Něco zabručí, jako že tomu rozuměl. Svoji karbanátkoidní pracku drží na volantu v poloze na dvanáctý hodině. Vidím kapičky potu, který se mu třpytěl na dlouhých chlupech na hřbetu ruky.

Vypadá to, jako by si chlupy sčesal na stranu. Druhá pazoura mu visí z okna ven.

Tomek, kterej sedí nalevo od Kaie, ťuká něco do mobilu a nehne ani brvou. To je pro lidi z Východu typický. V tom svém slovanským ksichtě maj pořád ten samej neprostupnej výraz. Při dobrý i špatný náladě. Rozdíl nerozpoznáš. Se stejným výrazem by si Tomek určitě i přebíral výhru v loterii. Cígo v levý ruce úplně ignoruje. Protivítr mu ho spaluje jako ve zrychleným záběru. Není se co divit, když vyfasoval tak blbý místo. Než jsme vyjeli, zařval Kai jako první „shotgun“, a tím si zajistil nejlepší sedadlo v autě. Ale Tomek tu hru třeba ani nezná. Tak teď musí dřepět tam, kde to posledně Jojo zakrvácel svým rozbitým nosem. Jojův rypák to tehdy dost odskákal. A co teprve polstrování v autě. Navíc je to místo, který v horku nikdy nikdo nechce. Za Hinkelem. Ani otevřený okno to nespraví.

Kai se trochu nadzvedne a vytáhne ze zadní kapsičky džín kulatou krabičku. Odšroubuje ji a nasype si trochu koksu na břicho palce, přidrží si ho postupně pod oběma nosníma dírkama a natáhne. V autě to celkem hází, ale on to zvládne a ani trochu nevysype stranou. Zvrátí hlavu nazad. Otře si nageľovanou boxerskou frizúru o omaštěný polstrování podhlavníku. Podá mi krabičku.

„Dáš si taky? Třeba se z toho pak neposereš strachy.“ Zatlemí se na mě a já na něj taky. „Lepší mít nasráno v kalhotách než v hlavě, ty smažko.“ Zasměje se. Už je to dlouho, co jsem si naposledy dal lajnu. Při zavírání krabičky na mě vytasí fakáče. Strejda si zhluboka odkašle. Kai pokrčí ramenama a zastrčí krabičku zpátky do kalhot. Až moc dobře ví, jak Axel nesnáší, když se

před zápasem něčím naperem. Dokonce ani koksem, kterej ti pořádně pročistí mozkovnu. Ale něčemu takovému nedokáže zabránit ani strejda Axel. Proto to nechává bejt, pokud se to moc nepřehání. Koneckonců tím ani on sám někdy nepohrdne. Spoustě z našich to dělá dobře na nervy. Nebo jsou to prostě obyčejný feťáci. Ale kdo to neudrží na uzdě, toho Axel nevezme. Aspoň ne na důležitý zápasy. Jako třeba dneska. Když jde o čestnou reprezentaci Hannoveru 96. Kai to sice do sebe sází solidně, ale na to, aby zůstal doma, je až moc dobrej. Ve srovnání s ním jsou všechny ostatní mlátičky mrštný asi jako buldozer. A díky mně se Kai před zápasem drží trochu zpátky. Kromě toho strejda moc dobře ví, že kdyby nechal Kaie jako náhradníka na lavičce, nemohl by se mnou do budoucna počítat.

V postranním okýnku našeho Volkswagenu T5 zahlídnou žlutou ceduli s nápisem Olpe. Nahnú se dopředu, obličej mám mezi Hinkelem a strejdou.

„A teď rovně —“

„Rovně na prvním kruháči. A na dalším doprava,“ přeruší mě Axel. Opřu se zpátky do sedadla a stejně jako Kai zvednu oči v sloup. Podá mi cigáro. Zapálím si a zhluboka potáhnu. Prostor mezi kovovejma tyčkama pod opěrkou hlavy přede mnou se vyplní zarudlým, masitým zátylkem strejdy Axela. Napravo a nalevo od sedadla vykukujou jeho ramena, který jsou hranatý, jako by je někdo narýsoval podle úhelníku. Vyfouknu kouř směrem k červený ploše pod opěrkou a řeknu: „Přesně tak.“

Odbočíme na suchou lesní cestu. Písek pod kolama vrže. Okamžitě nás zahalí stín šumících stromů. Je při-

jemný dostat se pryč z přímýho slunce a já si všimnu, že se díky mírnýmu ochlazení trochu uklidním. Chytlo mě to, hned jak jsme vyjeli z Olpe. Tenhle pocit, kterej se dostaví vždycky těsně předtím, než to propukne. Nevím, jestli je to srovnatelný s trémou, já přece trému nikdy nemíval. Ale připadá mi, jako by se mi začalo něco v břiše vznášet. Jako by se mi žaludek naplnil heliem a zespoda mi tlačil na plíce.

„Tady,“ řekne Hinkel a napřáhne tlustej, chlupatej ukazováček dopředu. My tři vzadu natáhnem krky, abysme taky něco viděli. Slušnej kus cesty před náma zahlídnem špalír kolíňáckejch aut. Kolíňáci postávají ve skupinkách před svejma kárama. Axel se otočí a podívá se zadním oknem ven. Instinktivně uhnu hlavou na stranu, aby měl lepší výhled, ale pak si zase řeknu, abych se kvůli němu nepřetrhnul. Taký se otočím. Všecko v cajku. Ostatní jedou za náma tak jako vždycky. Nikdo se nepřiposral a nezabalil to. To bych se taky dost divil.

„Zastav,“ nařídí Hinkelovi strejda. Hinkel zajede s dodávkou co nejdál na travnatej pruh mezi lesní cestou a keřema. Ostatní zastavěj za náma. Vystoupíme. Kolíňáci maj zaparkováno úplně stejně, akorát stojej na druhý straně cesty. Až se to tady vyřídí, každej si zase sedne do auta a zmizí po svý ose.

Axel obejde zepředu auto a rozkročí se uprostřed cesty. Vytáhnu z krabičky chránič zubů a přitom nespustím strejdu z očí. Tomek si stoupne vedle něj. Daj hlavy k sobě a raděj se. Obrátím se na Kaie a řeknu si o cíčko. Zkouší z úzkejch džín vydolovat krabičku. Natáhnů k němu ruku a při tom mám Axela, kterej si s rukama v bok prohlíží Kolíňáky, pořád v merku.

„Tak dělej,“ houknu na něj, „ať nemusím čekat do zejtrka.“

„Zklidni hormon,“ zamumlá Kai. Přeslápnu z jedné nohy na druhou. Hned jak konečně dostanu cigáro, vylezu z auta za Axelem a Tomkem.

„Co je?“ vyštěkne strejda, když si všimne, že se někdo blíží. Pak mu dojde, že jsem to já. Trošku mu povolí čelist, pak mi položí pracku na rameno a přitáhne mě k sobě.

„Akorát jsme je spočítali,“ řekne Tomek s polským přízvukem. Zní to, jako by šišlal. „Patnáct chlapů a jeden navíc s kamerou.“

„Maj na sobě všichni červený trička?“ zeptá se Axel. Mohl by se otočit a podívat se sám, napadne mě, ale radši si to nechám pro sebe. Trička jsem samozřejmě rozdál už před odjezdem. Právě proto, abysme se s tím teď nemuseli zdržovat.

„Jo, všichni,“ řeknu.

Chci ještě dodat, jak jsem to vymyslel s rozestavením. Že bysme měli zkusit postavit ty největší dopředu. Byli by něco jako vlnolamy. Při prvním útoku by pár chlapů odrazili, i když by to bylo na úkor rychlosti. Ale Axel mi zvednutou rukou naznačí, ať zmlknu. Přitom jsem nestačil říct ani půlku věty. Blíží se k nám jeden z Kolíňáků. Asi to bude ten, se kterým jsem byl v kontaktu.

„V pohodě,“ prohlásí Axel.

Nevím, komu to říká.

„Heiko. Tvoje práce je starat se o to, jestli jsou ostatní připravený.“

Napřáhne ruku přede mě, jako by mi chtěl zahradit cestu, a jde ke Kolíňákovi, který se zastavil uprostřed

cesty a čeká na někoho z nás. Připadám si, jako by mě z toho Axel vyšplouchl. Vždyť jsme se přece dohodli, že celou organizaci tentokrát převezmu já. Snažím se to vstřebat. Tomek mi poklepe na rameno. Na ruce má vybledlý tetování nějaký ženský. Krátce se na něj podívám, pak sjedu očima na zem. „Co jako,“ zašlápnu cigáro.

Kai stojí s cigárem v hubě u dodávky a prohlíží si svůj odraz v zatmaveném skle. Prsty si prohrabuje vlasy ostříhaný na ježka. Všichni ostatní maj na sobě červený trička, který jsem jim rozdal. Jen Kai si oblíknul červený polo tričko značky Fred Perry. Aspoň si projednou nevyhrnul límec. Stoupnu si vedle něj a nejdřív zkouknu jeho a teprve pak sebe.

„Víš vůbec, že jseš úplně vypatlaný?“

Nic na to neřekne, jen přešlápne z jedné nohy na druhou, přealí si cigáro v hubě a přitom si potichu něco brouká. Můj ksicht vypadá v tmavě hnědém tónování úplně jinak než ten jeho. Žádný výraz. Koutky pusy stažené. Obočí zamračený. Čelo zakaboněný. Jsem smrtelně vážnej. Dobře že mám zase vlasy zastřižený přesně na jeden milimetr. V okně se zjeví mohutnej stín.

„Tak co, vy připosrancí? Už je to dlouho, co?“ ozve se Ulf. „Ready?“

„I was born fucking ready,“ Kai na to a pravým loktem si bouchne do levý dlaně, až to pleskne.

Vyfouknu vzduch skrz přivřený rty. „Ty jseš dement,“ řeknu mu. Otočím se a podívám se na Ulfa, kterej je o dobrou hlavu větší: „Je to až moc dlouho.“

„To říkej Jojovu křivému rypáku.“

Zasmějem se. Ulf se podívá na cestu. Zeptá se mě, proč se tam dneska zase vykecává strejda. Jestli bych

to tentokrát neměl dělat já. Kejvnu a současně při tom pokrčím ramenama a řeknu: „Co já vím.“

„Znáš přece Axela,“ vloží se do toho Kai. „Strejda se nechce nechat připravit o moc.“

„Na to sere pes. Ať si dělá, co chce,“ já na to.

I Ulf pokrčí ramenama. Tričko nadměrný velikosti se mu na hrudi a ramenech napíná. Límeček vypadá, jako by měl každou chvíli prasknout.

„To tys to tady zorganizoval.“

Zase kejvnu a řeknu, že mi to je vlastně všechno celkem u prdele. Hlavně že zase bude rvačka. Od začátku nový sezony jsme ještě neměli ani jeden zápas.

Hinkel a pár dalších nabušenců se mezitím vymočili a teď se prodíraj houštím zpátky. Všichni se postavěj do půlkruhu kolem Axela. Nakláněj hlavu ze strany na stranu, aby si uvolnili krk. Protáhnou si hnáty. Protře-pou ruce.

„Tak do toho. Akce!“ zakřičí Axel.

Zastrčím si chránič do pusy. Skousnu ho. Z nervozity mi zbyla jenom mírná pachut' na jazyku. Rozestavíme se do třech řad na šířku lesní cesty. Tělem mi pumpuje adrenalin. Hlavu mám úplně lehoučkou.

Vyrazíme. Axel a Tomek o krok před náma. Ulf a Kai vedle mě. To snad ne, Kai se na mě kření od ucha k uchu a úplně mě tím nakazí. Pak se zase podívám dopředu. Na val holejch lebek a bílejších triček, kteréj se sune proti nám. Holohlavci zrychlujou a vyřvávají: „Kur-vy Ha-noj!“ Některý z nich mávají pěstma.

I my zrychlíme. Dáváme bacha, abysme došlapovali na zem celejma chodidlama. Potřebujem pevnou půdu pod nohama pro útok. Jinak to projedem. Rozbíhají se. My taky. Teď hlavně nezakopnout! Nešláp-

nout Axelovi na paty! Už to začne. Cejtím za krkem ruce, který mě tlačej před sebou. Jako by to bylo nutný. Už!

Poslední výkřik. Les zmlkne. Pak těla vyrazej proti sobě. Pěsti a nohy se zmítaj ve vzduchu. Zahlídnou, jak Axela vcucne kolínský stádo. Jeden Kolíňák přede mnou. Blíží se ke mně pěst. Zaregistruju její dráhu. Skrčím se pod ní. Vrhnu se proti němu. Nespadne. Ten sráč drží až moc dobře. Odfrkne si. Kolem mě lítaj další těla. Zaháknutý do sebe. Zaklesnutý. Chycený v kravatě. Bušej do sebe. Holá lebka přede mnou má pořádný bicáky. No a co. Obranný postavení. Finguju výpad doleva. Napadlo ho to samý. Vyvedlo ho to z míry. Chce mě prudce praštit. Uhnu. Pustím mu příměj úder do čelisti. Zasténá. Vrávorá. Nesejmulo ho to úplně. Skrčí se, ruce zvednutý. Zase chci předstírat výpad, ale někdo se na mě vrhne zezadu. Nemám šanci. Udeří mě pěstí přímo do klíční kosti. Určitě mířil na ksicht. Zase klika. Ale kost to odskákala. Jako by vibrovala. Ser na to, řeknu si. Vyrazím. Finguju výpad doprava. Týpek se pootočil kolem svý osy na druhou stranu ode mě. S tím nepočítal. Ruce mu vystřelej do vzduchu. Rána do ledvin. Podlomí se mu kolena, ale dokáže se udržet na nohou. Ruce instinktivně nasměruje k ledvinám. Jeho blbost! Dám mu pravej hák přímo do drážky. Svalí se na zem, zkroutí se a zasténá. Vyflusne chránič do písku. Zuby zalitý krví. Nezvedej se! Kurva, nezvedej se! Otočím se. Ale ne na moc dlouho! Zůstane na zemi. Gestem mi naznačí, že má dost, oči má sevřený bolestí. Mám pohled zúženej, jako bych koukal uchem jehly. Vidím v něm Kaie. Ve středu kotle. Nějakej kolínskej imbecil se mu snaží servat polo tričko. Kai se mu chce vysmeknout.

Otáčí se kolem své osy i s Kolíňákem a víří při tom prach. Za ním ještě jedno bílý tričko. Ani nápad, ty zmrde! Vyřítím se na něj, ale on zvedne nohu. Kopanec do slabin. Co jsem to za kreténa! Zavravorám, ale ještě se zachytím rukama. Ale to už se na mě vrhne. Vytluším náraz kolenem. Nemůžu se nadechnout. Snažím se sebrat. Sjede mi ruka a ohne se na nesprávnou stranu. Bolest mi vystřelí od zápěstí až po rameno. V hubě pachuč polystyrenu. Ale na to není čas. Zase se na mě vrhne. Skulím se stranou. Ten dement se svalí na mnou uvolněný místo. To mi dá trochu času, abych vstal. Ruku mám úplně mrtvou. Loket je v cajku. Natáhnu mu levačkou ránu do pracek, kterejma si chrání ksicht. Ruce mu sjedou trochu stranou a já ho praštím loktem přímo do tlamy. Jde k zemi. Kašle. Dáví se a drží si hubu. Čekám, připravenej mu kdykoli přidat. Sundá ruku z obličeje a podívá se na ni. Z dlouhý rozevřený rány nad levým okem mu crčí potok krve. Zůstane ležet. Namáhavě oddychuju. Rozhlížím se. Kolem mě jen pár prořídlejších, vyčerpanejších skupinek, který se pomalu rozpadaj. Dám si ruce v bok. Vzduch se mi ve hvízdajících plicích třísť jako kovový piliny. Zasraný cigára! Teď si tak jedno dát. Za mejma žádama se něco děje. O nějaký dva metry dál stojí v křoví Töller. Tričko má rozervaný na cáry. Dojdu k němu a zjistím, že je rozkročený nad nějakým Kolíňákem s rozseknutou, zkrvavenou držkou. Chlápek si bezmocně drží ruku u ksichtu, ale Töller mu ještě dvě ubalí a přitom na něj řve. Popadnu Töllera za ruku, druhou ho chytanu kolem boku a táhnu ho pryč.

„Ses zcvoknul, Töllere? Už má dost!“

Trochu do mě strčí. „Ten čurák mě praštil do koulí!“

Vystřkám ho pozadu ze křoví. Přiblíží se k nám pár dalších, aby zjistili, co se tu odehrává, ale já zvednu ruku do vejšky. Žádný problém! Není co řešit. Töllerovi, kterej chce pryč, oběma rukama vrazím do hrudi.

„V pohodě, chlape! Neudělalš to naschvál. A i kdyby jo, srát na to.“ Pak zvednu ukazováček. Držím si ho přímo u obličeje a ukážu na něj.

„Jestli ještě jednou uvidím, že mlátíš někoho, kdo leží na zemi...“

„Tak co jako, Kolbe?“

Než stačím odpovédět, otočí se a mávne rukou.

„Co je?!“ zaburácí z keřů Axelův hlas.

Vypadá to, jako by si tričko právě vytáhl z pračky. Tázavě pokrčí ramenama a rozhodí rukama. Naznačím mu, že je všechno v pohodě, žádný problém. Hrne se k nám Ulf. Má roztržené límeček. Kůži pod ním poškrábanou a zarudlou. Gratuluje mi. Proč jako, ptám se, ale mezitím mi to dojde. Většina těch, co se svíjej na zemi, má na sobě bílý tričko. Červený stojej. Skandujou: „Ha-no-ver! Ha-no-ver!“ Cejtím v ramenou lehkost jako už dlouho ne. Žaludek, kterej jako by se naplnil olovem, mi sklouzne až na dno břicha. Dřepnu si vedle Ulfovejch mohutnejch nohou, položím si předloktí na kolena a zkouším to vydechat. Hrud' mám jako ve šněrovačce. V klíční kosti mi tupě škuje. Leváčku mám úplně ztěžklou. Vyflusnu chránič do ruky. V dlani cejtím lepkavou krev. V obličeji mi tepe horká bolest. Vzhlídnu k Ulfovi: „Doufám, že ještě dáme druhé kolo!“

Když se na odpočívadle kousek za Pöttem na chvíli vytratím, abych po poli rozházel mobil rozebranej na

jednotlivý díly, pustí se Kai s Töllerem kvůli nějaký prkotině do skupinky polskejch kamionáků. Ale Tomek vyhrocenou situaci uklidní, a krátce nato, ještě než se stačím vrátit z pole, začne skupinou kolovat flaška tvrdýho bez etikety. Axel si to k nim přihasí a chce je zjebat, co to tady jako dělaj za píčoviny, že po rvačce ještě takhle vyváděj, a jestli nejsou úplně vymaštěný. Ale Axelův projev už vůbec nezní tak rázně, koneckonců nám všem na jazyku zůstala chuť čerstvého vítězství.

Těsně před půlnocí přijedem do Hannoveru. Každý si přestoupí do svého auta. I Ulf musí padat, nebo doma dostane kartáč od Saskie.

Pokračujem s Kaiem na hlavák. Jsem zralej do postele. Kai to chce ještě oslavit na Raschplatzu, což ve skutečnosti znamená, že chce někoho sbalit a trošku si vrznout.

Hodíme do sebe v Zapfhahnu jedno živý. Pak nasednu do posledního osobáku a razím do Wunstorfu. Kai se mě sice snažil zlanařit, mě ale na špatnou muziku a předraženéj lahvovej beck neužije. Když se to tak vezme, ani Kai si na diskárny v centru nepotrpí, ale pro toho, kdo si chce levně zaprcat, je to ta nejlepší volba. Radši by měl ale po každý roštěnce, kterou si narazí, chtít občanku.

Kaiovi se to totiž už stalo. Jednou sbalil nezletilou školačku. Vzala ho k sobě, že prej jsou rodiče na dovolený. A Kai najednou čumí na rozvrh hodin na lednici. Desátá třída, takže jí bylo okolo patnácti. Říkal, že tak rychle se ještě nikdy zase neoblíknul. Myslím, že potom zašel do bordelu, kde si vyhlídnul nějakou obstarožní šlápotu. Aby to jako eticky vykompenzoval.